

Sygn. akt V CK 269/05

POSTANOWIENIE

Dnia 9 maja 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Lech Walentynowicz

w sprawie z powództwa Miejskich Wodociągów i Kanalizacji - Spółki

z o.o. w K.

przeciwko Gminie B.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 maja 2005 r.,

na skutek kasacji strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 18 października 2004 r.,

odrzuca kasację.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 18 października 2004 r. Sąd Apelacyjny, na skutek apelacji obu stron, zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego z dnia 30 stycznia 2004 r. w sprawie o zapłatę.

Powód w kasacji zarzucił naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię § 2 wskazanej umowy w związku z art. 65 § 2 k.c., art. 5 k.c. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego w całości wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c. skarżący ma obowiązek przedstawić w kasacji okoliczności uzasadniające jej rozpoznanie, czyli wskazać, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne lub że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów albo że orzeczenie oczywiście narusza prawo lub zachodzi nieważność postępowania. Niniejsza kasacja nie spełnia tego wymagania.

Po przedstawieniu podstaw kasacji, skarżący zamieścił następującą wypowiedź: „przyjęcie niniejszej kasacji motywuję rozstrzygnięciem istotnego zagadnienia prawnego, polegającego na interpretacji zapisów umowy pomiędzy podmiotem prawa świadczącym usługi użyteczności publicznej a jednostką samorządu terytorialnego”.

Powyższa wypowiedź nie stanowi przedstawienia okoliczności, o których mowa w art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c. w związku z art. 393 k.p.c., ponieważ problem interpretacji zapisów konkretnej umowy nie ma charakteru uniwersalnego i nie stanowi zagadnienia prawnego w rozumieniu powyższych przepisów. Wskazana przez skarżącego „konieczność interpretacji zapisów umowy”, nie może być traktowana jako naruszenie prawa materialnego, w rozumieniu art. 393¹ pkt 1 k.p.c., uzasadniająca wniesienie kasacji. Prawem materialnym bowiem, zgodnie

z tym przepisem, są jedynie normy prawne wypływające ze źródeł prawa (Konstytucji, ustaw, aktów normatywnych niższego rzędu, umów międzynarodowych).

Należy także podkreślić, że przedstawienie okoliczności, które uzasadniałyby rozpoznanie kasacji ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne (art. 393³ § 1 pkt 3 i art. 393 § 1 pkt 1 k.p.c.), polega na przedstawieniu tego zagadnienia przez jego sformułowanie z przytoczeniem argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01 – OSNC 2002, z. 1, poz. 11). Tych wszystkich elementów brak jest w kasacji powoda. Kasacja jest szczególnym środkiem odwoławczym, realizującym przede wszystkim interes publiczny, polegający na usuwaniu rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych oraz na wspomaganiu rozwoju prawa. Zatem okoliczności uzasadniające rozpoznanie kasacji muszą być w niej odrębnie powołane i uzasadnione.

Z przedstawionych przyczyn należy uznać zatem, że wniesiona w sprawie kasacja nie zawiera przedstawienia okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie i dotknięta jest brakiem istotnym, powodującym jej odrzucenie (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 2000 r., II CKN 1385/00, OSNC z 2001 r., nr 3, poz. 51; z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC z 2001 r., nr 3, poz. 52).

W związku z tym, na podstawie art. 393⁷ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia.